

— Какъвъ урокъ, господине учителю? Тоя пжть той се повали отъ смѣхъ; по гласътъ му не ечеше на смѣхъ, а нѣкакъ стържеше.

Е такъвъ, рекохъ, като се поуталожил, не се ли сѣти още?

— Съ това ще речешъ, че си ме лгалъ и си се подигравалъ съ мене, това не ти прави честь.

Може и да е тѣй, ала зло не видѣ въ това.

— Благодарѣж, приятелю, едва сега усѣтихъ, че си ми билъ искренъ приятелъ.

Слѣдъ тия думи той си снѣ очилата, отри ги о кърпата си и рече по френски: *done vous m'avez joué un bon tour!* Не те мисляхъ такъвъ хумористъ, лукавъ прѣсмѣхульникъ. Ако е тѣй, нека оставимъ на страна тия дребни-едри и нека поговоримъ за друго, като стари познайници.

За какво друго? попитахъ.

— Матаръ и за себе си. Ето що: намирамъ се на тѣсно, мога да кажа, въжето е почти на шията ми. Приятелитѣ и познайниците ме оставиха да пропадамъ отъ нужда, сир. не че щж пропадна, като имамъ съ какво да отговарямъ за дълговетѣ си, но тѣй, да търня неприятности, подари тѣхното безсърдечие. Не можешъ ли ме заемж? Вѣрно слово ти давамъ, че щж ти върнж заемжтото, ако щенъ и съ добра лихва отгорѣ.

Туй ти е било зорѣтъ, помислихъ. Сирѣчь — искашь да ме излѣкувашъ и отъ глжестъта на кесията ми?

— Остави глумитѣ, казвамъ ти сериозно, пуждаж се.

Азъ пакъ мисляхъ, Богъ знае за какво друго ще ми говоришь.

— За сега тоя въпросъ е жизненъ за мене, въпросъ на дени, помогни ми.

Да си помислж.

— Помисли си на бързо, не ми отбазвай, че ти ми си послѣдната надѣжда.

Много ли ти трѣбватъ?

— Сто наполеона. И двѣстѣ, и четиристотинъ ми сж потрѣбни, ала задоволилъ бихъ се и съ стотѣхъ.

А по-малко отъ стотѣ?

— По-малко, нито деветдесетъ и деветъ ми трѣбватъ. Тогавя да ти заемжж разликата между стотѣхъ и деветдесетѣхъ и деветъ.

— Какво ще каже това, азъ ти искамъ на заемъ, а ти си биешъ шегя!